

оправда моралната скверност на „Акад. Свобода“. Нравствеността на нашето общество е по-нисша, но и тя е нравственост. Безчестието у насъ още не се е прѣвърнало въ добродѣтель, макаръ че прѣдставява мощна общественна сила. Абсолютенъ моралъ нѣма. И като осъждаме студентитѣ и се възмущаваме отъ тѣхнитѣ постѣпки, ний не правимъ това въ името само на отвлѣчени морални теории, нито съ критериумъ взетъ отъ други общества. Ний сме чада на същата култура и живѣемъ въ същата атмосфера. И нашитѣ чувства нѣматъ острота на единъ моралистъ отъ по-висша срѣда. Ний чувствуваме съвсѣмъ иначе -- за насъ сѣ още търпими или дори естествени много постѣпки, които за тѣхното чувство би биле нетърпими, чудовищни дори. И съ това сравнително притѣпено морално чувство, и при ясно съзнание „вината на момента“, човѣкъ не може, мислимъ ний, да не се възмущава отъ зрѣлището, което прѣдставява студентскиятъ листъ за „академическа свобода“.

Мѣстото и чувствата, които пълнятъ душата ни въ тѣзи минута, не ни позволяватъ да влизаме въ подробно разглеждане на вѣстника, т. е. на неговитѣ срѣдства за борба. Ще споменемъ бѣгло само за нѣколко, повече случайно остапали въ паметта ни, епитети и ще разкажемъ единъ отъ най-характернитѣ и най-възмутителнитѣ епизоди. „Липса на честолюбие“, „езуитски моралъ“, „езуитщина“, „позорѣтъ на Акад. Съвѣтъ“, „на позорния стълбъ“ и т. н. сѣ отъ мекитѣ изрази на вѣстника. Слѣдъ тѣхъ идатъ личнитѣ оскорбления и лишениѣ отъ всѣко приличие разправии